

Thomas Lichtag

„Jsem rocková hvězda s letenkou do ekonomické třídy“

Začínal jako zpěvák indierockového fenoménu Airfare. Až s novou kapelou Deaf Heart se ale Thomas Lichtag poprvé cítí jako frontman, který na pódiu ví, co dělá. Během našeho rozhovoru sedí v žižkovském bytě před bílou stěnou celou počmáranou obrázky a rock'n'rollovými hesly, která ožívají v písních jeho aktuální skupiny. Na začátku příštího roku chtějí Deaf Heart vydat druhou řadovou nahrávku s názvem Curse of the Sophomore Album.

TEXT: VOJTĚCH TKÁČ

Foto: Kamil Klekar

Velká část vaší debutové desky Soft Heart Attack vznikala právě v žižkovském bytě, kde jste bydleli společně s Michaelem Váchou. Jak vypadaly vaše tvůrčí dýchánky?

Docela zajímavě. Hodně jsme tvořili během lockdownů, jinak bychom se asi zbláznili, když člověk nemohl skoro nikam chodit. Byli jsme pořád zavření v bytě, proto jsme tenhle čas využili k tvůrčí činnosti. Zřídili jsme si studio přímo v obýváku, nápady se tak chrlily relativně rychle. Vždycky někdo z nás něco naťukl, a během pár hodin vznikla nová dema. S prvním albem se všechno dělo rychle. Celý rok jsme psali písničky, a pak jsme se já i Michael rozešli s holkami. Vypořádávání se s touhle situací nakonec vyústilo v něco produktivního. Zažili jsme ale i chvíle absolutního šílenství, občas jsme se chtěli pozabíjet, ale organicky vznikly i nápady rovnou pro další připravované album. Spolubydlení je pro spoluhráče z kapely velkou

výhodou, nemusí totiž ztrácet čas domluvami, kde se sejdou a kdy budou psát.

Jde některé myšlenkové pochody a ideje, které se promítly do vašich skladeb, najít i na pomalované stěně za tebou?

Vidím tady odkazy na songy, které ještě nejsou venku. Začali jsme na stěnu kreslit až na konci tvorby první desky. Během lockdownu jsme se nudili, a tak jsme si čmárali po zdech. Teď to bohužel budeme muset všechno zamalovat, aby nás majitel bytu nepřizabil a vrátil nám kauci.

Charakterizoval bys sám sebe jako chaotického člověka?

Někdy se to tak může zdát, ale myslím, že jsem v tom chaosu docela organizovaný. Občas to vypadá, že je všechno různě splácané dohromady, ale máme svůj systém, jak k psaní přistupujeme.

Kapela Deaf Heart, foto: Čestmír Jíra

Než bychom si sedli a řešili, jak přesně bude skladba vypadat, radši se nejdřív snažíme přijít na nějaký koncept. V hlavě konstantně nosíme aspoň desítku různých motivů, akorát vždycky víc přemýšlíme nad tím, jaký jim dodat ksicht. Riffy může člověk nahrávat donekonečna, ale důležitější je přijít s nápadem na skladbu, která má nosnou myšlenku. Vždy jde o atmosféru, aby songy nepřipomínaly jen zbytečné plácání do větru. Pak už jde všechno samo.

Takže je na začátku vždy spíš více konkrétního konceptu než postupné dirigování a učesávání chaosu?

Většinou k věcem přistupujeme najisto aspoň s blueprintem toho, co chceme dělat. Součástí tvorby je ale vždycky element, který neznáš, dokud se to nezačne dít samo. Nemůžeš mít v hlavě všechno srovnané přesně tak, jak chceš. Skladba se vyvíjí a občas dá vzniknout

věcem, o kterých si člověk ani nemyslel, že by je mohl vymyslet. V tom vnímám krásu tvůrčího procesu.

Vzpomněl jsem si na omiláný příběh o tom, jak Keith Richards nahrál riff rockové hymny Satisfaction skoro náhodou pár minut předtím, než usnul. Zažil jsi někdy podobnou situaci, kdy za tebou nápad na hit přišel zničehonic?

Upřímně, zas tolik hitů zatím nemám. Ale určitě se nám s Michaelem občas oběma stává, že něco přijde zčistajasna. Pořád u sebe nosíme telefon, a když nás něco zajímavého napadne, rovnou to nahrajeme. Může jít o riff, popěvek nebo jen text. Takových útržků máme uloženou spoustu, a když někdy nevíme co a jak, vrátíme se k nim pro inspiraci. Poslední dobou máme ale spíš přebytek materiálu. Nástřel naší druhé desky o více než 16 písních jsme dokončili ještě v létě. Půlku jsme tak museli odložit a nechat si jen

to úplně nejlepší. Jsme velmi spontánní, a místo vykopávání starých nápadů většinou radši napíšeme něco nového. Takže to jde jako po másle.

Než se dostaneme k novému albu, tak by mě zajímalo, jaké emoce se ti zpětně jako první vybaví v souvislosti s vaší studiovou prvotinou. Zmínil jsi rozchody a izolace, ale tipuju, že tě s touto životní kapitolou pojí víc klíčových momentů.

Těch emocí je nepřeberné množství. Vznik debutu a dopisování všech tracků trvaly víc než rok, takže pokryly docela dlouhé období. S některými nápady jsme přišli ještě o několik let dřív, a to ještě před mým návratem do Prahy z Moravy, kde jsem si taky prožil šílenosti. Soft Heart Attack občas vyvolává temnější myšlenky, protože jsme se během práce na něm mnohokrát dostali do fáze, kdy věci v našich životech nebyly úplně ideální. Na druhou stranu jsme měli obrovskou radost, když se vše dodělalo a konečně vydalo. I přes pochmurné chvíle jsme se snažili udržet nadhled. Nejsme emaři, kteří brečí, jak je všechno na prd. Spíš si z toho uděláme srandu a vykecáme se skrz černý humor.

To částečně vystihuje i song E.C.R. Jak bys definoval tuhle „economy class rockstar“?

Název vlastně mluví sám za sebe. V rozhovorech často vtipkujeme, že jsme rockové hvězdy a podobně. Většinou se tím snažíme vyvolat nějakou kontroverzi, protože nás ze všeho nejvíc baví, když lidi prskají a nadávají. Tenhle termín sám o sobě vznikl, když Michael letěl někam na dovolenou a psal mi, že sedí v ekonomické třídě. Označil se za economy class rockstar, tedy tak velkou hvězdou, že se musí uskromnit na nejlevnější letenku v letadle. Pár hudebníků, kteří si kupují první třídu, u nás asi najdeme, ale my jsme ta rocková špína. Jinak to neumíme.

Když se řekne rock'n'roll, napadne tě jako první právě tahle špína, nebo úplně jiný postoj?

Je to ohromně široký pojem. Existují honosní rockoví hudebníci, kteří mají

Kapela Deaf Heart při koncertě, foto: Kamil Klekar

jistou eleganci, a pak jsme tady my se silně punkovým názorem a žižkovským bytem s počmáranou zdí. Myslím, že je to hlavně o tom, aby muzikant působil

sebejistě a nebyl přízemní. Musí věci podávat suverénně a moc se nezabývat tím, co si o něm lidi myslí. Takový názor v Česku asi není moc populární.

Daří se ti tenhle přístup lépe aplikovat s Deaf Heart než s předešlou kapelou Airfare?

Určitě. S novou kapelou mám pocit, že už aspoň trošku vím, co dělám. Už jsem snad konečně dospěl do role frontmana. V Airfare jsem byl ze začátku dost zmatený, zorientoval jsem se až úplně ke konci. Většinu let, co jsme koncertovali po celé republice, jsem se jenom učil. Plynule jsem přeskočil z bodu, kdy jsem nikdy nestál na pódiu, na letní festivaly o několikatisícovém publiku. Byla to pro mě těžká škola, ale pomohla, abych se dostal

do tohoto projektu a konečně mohl působit jako profík.

Co považuješ za největší svobodu, kterou jsi v rámci hudby a životního stylu okolo zažil poprvé až díky Deaf Heart?

Všechno korigujeme sami a nestojí za námi žádné velké vydavatelství, které by nám nařizovalo, jak máme věci dělat. Jsme součástí Wise Music, labelu našeho basáka Tomáše Laciny. Ačkoliv všechno konzultujeme, není to tak, že bychom docházeli do kanclu za papíry, kteří by diktovali podmínky. V tom

máme momentálně velkou svobodu a postupujeme podle vlastního přesvědčení. S Airfare nám bohužel dlouhou dobu někdo říkal co, jak, kde, kdy a s kým.

Za známku úspěchu lze považovat i letošní nominaci na Cenu Anděl v kategorii Objev. Jde o určitý pocit zadostiučinění?

Myslím, že jde o hudební ocenění, které má relevanci. Anděl pro nás reprezentuje tu „velkou“ cenu. Už to, že jsme získali nominaci, nás lehce zaskočilo a nepočítali jsme s tím. Ukázalo nám to, že nejspíš věci děláme svým způsobem správně. Samozřejmě se setkáváme s lidmi, kteří mají negativní komentáře vůči našemu chování, hudbě a všemu ostatnímu, co děláme. Zdá se mi, že v Česku nikdo nikomu nic nepřeje. Vždycky budou lidi, kterým vadíme. Ale ve výsledku se mi líp spí, když někomu něco vadí.

Nikdy jsme se spolu ne bavili o tvém tátovi, kterým je filmař Steve Lichtag. Vedl tě od mala ke kreativě a umění?

Celkově pro mě vždy byl velkou inspirací do života. Jako režisér taky vytváří formu umění, třebaže v úplně jiné branži než já. Asi mě neovlivnil přímo v tom, abych se stal hudebníkem, ale rozhodně mě podporoval. Bez něj bych se k tomu asi jen tak nedostal. Moje máma byla muzikantka a vždycky mě tlačila do toho, abych se věnoval hudbě, už jako dítě v USA. Na hudební nástroje jsem se tak učil hrát asi od sedmi let.

Abychom rozhovor nekončili na úplném začátku tvé hudební cesty, tak prozrad' něco o chystané druhé desce Deaf Heart. Už víte, kdy vyjde a jaký název ponese?

Album už je docela dlouho napsané a částečně vznikalo během lockdownů, jak už jsem zmiňoval. Až na podzim jsme ale získali víc času na nahrávání a práci ve studiu. Chceme, aby výsledek vyšel na začátku roku 2022. Bude se jmenovat Curse of the Sophomore Album. Prokletí druhé desky zažilo mnoho kapel, a doufám, že nepotká i nás. ☒

Thomas Lichtag a Michael Vácha při natáčení alba Soft Heart Attack ve studiu Svárov, foto: Kamil Klekar